

CINQUÈ ANIVERSARI DE LA MORT DEL BISBE JOSEP MARIA GUIX I FERRERES

Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic / 28-6-2014

Fl 3,20-21 / Sl 22 / Mt 5,1-12a

No podíem faltar a la cita de recordar i pregar pel nostre bisbe Josep Maria Guix i Ferreres en el cinquè aniversari de la seva mort. La nostra pregària per ell és expressió de caritat i de certesa de la comunió dels sants. Nosaltres preguem per ell, sabent que ell també prega per nosaltres. Implorèm una vegada més la misericòrdia divina pel nostre germà, que va fer present Crist bon Pastor en la nostra diòcesi, amb la certesa que l'oració arriba al cor de Déu i que ha estat la misericòrdia de Déu qui l'ha amorosit i l'ha guarit per tal que ell pugui gaudir de la visió de Déu en l'eternitat de l'Amor del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

Les lectures que hem escoltat en la litúrgia de la Paraula d'aquesta eucaristia pel seu etern descans ens han parlat d'esperança. La mort no és pas la darrera paraula de la vida d'una persona; com tampoc el mer record no és pas la manera de perdurar en el temps. La nostra esperança es fonamenta en l'Amor immens de Déu per nosaltres, que venç la mateixa mort i la voràgine del temps, que inexhauriblement passa. Posar-nos davant el misteri de la mort d'una persona estimada, recordar amb agraïment tot el bé que ens ha fet, ponderar amb agraïment i admiració tot el que el bisbe Josep Maria Guix va fer per nosaltres, amb la seva bondat, saviesa, esforç i treball; tot això ens referma en l'esperança que la mort no pot tenir la darrera paraula, ni tampoc el sepulcre ha de ser la darrera estança de l'home.

La nostra esperança ens fa dir amb sant Pau: *Nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel!* Els cristians tenim la nostra pàtria definitiva al cel. Mentre caminem per aquest món som pelegrins vers l'eternitat promesa. En la *Carta a Diognet* llegim: «Els cristians habiten les seves pròpies pàtries, però com a forasters; prenen part en tot com a ciutadans i tot ho suporten com a estrangers: tota terra estrangera és per a ells pàtria, i tota pàtria, terra estrangera» (núm. 5). Tot i això sabem també que aquesta orientació no ens deslliga de les nostres responsabilitats terrenes, sinó que sols ens fa conscients de la nostra condició de pelegrins i ens ajuda a posar en el lloc que li pertoca cada realitat del nostre pelegrinatge. Ens diu el Concili Vaticà II: «La importància de les responsabilitats terrenals no resulta encongida per l'esperança escatològica, ans, ben al contrari, confirma amb noves raons llur compliment. Per contra, en mancar el fonament diví i l'esperança de vida eterna, la dignitat de l'home resulta gravíssimament ferida i els enigmes de la vida i de la mort, de la culpa i del dolor, resten sense solució i així sovint la gent desespera» (GS, 21).

L'esperança cristiana és horitzó que ajuda a caminar en plenitud, amb la certesa que hi ha un futur al davant, amb la certesa que l'amor de Déu acompanya la humanitat i el món que ell ha creat. Déu no abandona la humanitat, tots i cada un dels homes, en la seva condició mortal. Per això la sepultura dels cristians és lloc d'esperança. Sabem que serem desvetllats del son de la mort, que el nostre pobre cos enterrat en la debilitat serà cridat a participar de la vida gloriosa de Crist, vencedor del pecat i de la mort, com ens ha dit sant Pau en la lectura proclamada.

Amb aquesta esperança recordem i preguem pel nostre germà el bisbe Josep Maria Guix. Sabem que tot el que ell ha fet de bé per nosaltres romandrà amb Déu fins a la fi dels temps i que, com ens ensenya el Catecisme de l'Església Catòlica, «els

béns de la dignitat humana, de la comunió fraterna i de la llibertat, és a dir, tots aquells béns que són fruit de la natura i del nostre treball, després que, en l'Esperit del Senyor i segons el seu manament, els hàgim propagats a la terra, els tornarem a trobar, però nets de tota taca, il·luminats i transfigurats, quan el Crist retornarà al Pare el Regne etern i universal"(GS, 39). Llavors Déu ho serà "tot en tots" (1Co 15,28) en la vida eterna» (núm. 1050).

Les benaurances que hem escoltat en l'evangeli expressen com ha de ser el nostre pelegrinatge per aquest món. En elles Jesús ens posa la mirada en el cel, tenint els peus tocant a terra, en la vida concreta i en les actituds i comportaments propis dels qui acullen el Regne de Déu en l'esperança de la vida eterna. Vull sols parar-me en tres de les benaurances: *Feliços els pobres de l'esperit: el Regne del cel és per a ells... Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu... Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills.* I convidar-vos a veure-les en la vida del bisbe Josep Maria Guix. Ell es va manifestar sempre com una persona que posava la seva confiança en Déu, que lluitava per tenir la mirada de Déu en les situacions concretes de cada dia i essent constructor de pau i de concòrdia, malgrat les contrarietats. En la seva vida es traspuava un cor amb la pau al cor pel perdó donat i ofert. Per això la nostra pregària confiada en la misericòrdia de Déu li demana que el nostre germà gaudeixi del Regne del cel, veient Déu cara a cara i que Déu el reconegui com a fill seu i li doni l'abraçada del Pare que mai no cessa, perquè és l'Amor etern que tot ho embolcalla i omple el cor de felicitat plena per sempre més.

Que santa Maria, reina del cel i mare dels apòstols, intercedeixi pel bisbe Josep Maria Guix i per tots els bisbes difunts d'aquesta seu vigatana, perquè tots ells tinguin el premi dels qui han estat servidors fidels i prudents, que han tingut cura de la família dels fills de Déu en el seu pelegrinatge per aquest món. Així sigui.